மின்னொளி பிரசுரம்-6

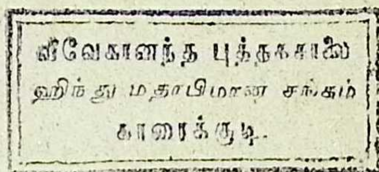
இரண்டு அணா

காந்தியும்—ஜவஹரும்

எழுதியது வெ. சாமிநாத சர்மா

மின்னொளி பிரசுரம்-6

காந்தியும்—ஜவஹரும்

வெ. சாமிநாத சர்மா

BHARAT BHANDAR,
Publishers & Booksellers
RANGOON.

1937

அடக்கம்

காந்தியும் ஜவஹரும்

I

இரண்டு சக்திகள்

கீதையை அருளிய கண்ணனாகக் காந்தியடிகளை நாம் கற்பனை செய்து கொண்டோமானால், அர்ஜுனன் வடிவமாக ஜவஹர் நமது மனக்கண் முன்னர் உடனே தோன்றி விடுகிறார். வெண்ணெய் திருடி ஆய்ச்சியரை வேடிக்கை காட்டிய கிருஷ்ணனையோ, கள்ள மணம் புரிந்த பார்த்தனையோ நாம் இங்குக் குறிப்பிடுகிறோமில்லை. சில காலம் வரை, அதாவது நமது தேசம் சுதந்திரம் அடையும் வரை, இவர்களை மறந்து விட்டால் கூட நல்லது தான். நாடு கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை நோய் பற்றி, சுயநலப்புழுவினால் அரிக்கப் பெற்று, ஆங்காங்கு ரத்தக்கறை படிந்திருந்த பாரத சமுதாயத்தைச் சத்தியத்தினாலும், தர்மத்தினாலும், தியாக சிந்தனையினாலும் தட்டி எழுப்பிய கர்ம வீரர்களல்லவா கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள்? கிருஷ்ணனுடைய சங்கநாதத்தையும் அர்ஜுனனுடைய காண்டீபத்தின் நாணொலியையும் நாம் கேட்க மறந்து விட்டோம். அதற்குப் பதிலாக அவர்களைப் படத்திலே, கற்சிலையிலே ஏற்றி, தூப தீபங்காட்டி திருப்தியடைந்து விடுகிறோம். அவர்களுடைய வீர உணர்ச்சியை நமது ரத்தத்திலே பாய்ச்சுமுற்படுகிறோமில்லை. வீழ்ச்சி ஏற்பட்டு விட்டதில், என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது?

கடைசிவரை சமாதானத்தை நாடுவோம், ஒத்துழைத்துப் பார்ப்போம் என்ற கருத்துக் கொண்டே, கௌரவரிடம் தூது நடந்தான் கண்ணபிரான்; முணுமுணுத்தான் பாண்டவவீரன். காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்த காலத்தில் இந்தக் காட்சியை அப்படியே கண்டோமில்லையா? காந்தி-இர்வின் சம்பாஷணையைக் கேட்ட

செவிகள் ஜவ்ஹரின் முணு முணுப்பையும் கேட்டன. கண்ணபிரானின் அருள் வலி முன்னர், அர்ஜுனனின் புய வலி பணிந்து நின்றது. காந்தியடிகளின் ஆன்ம சக்தி முன்னர் ஜவஹரின் வீரம் வணக்கம் செலுத்தியது. ஆனல் முணு முணுப்புடன்தான். கண்ணனின் இனிய தோழன் காண்டீபன். காந்தியடிகள் கண்ணிலும் இனியவன் ஜவஹர்.

இருவருக்கு முள்ள தொடர்பு சொல்ல முடியாதது. ஆனல் கண்டனுபவிக்கக் கூடியது. கருத்தொரு மித்த காதலரிடையே சில சமயங்களில் ஊடல் நிகழ்ந்த போதிலும், இருவருடைய மனமும் எப்பொழுதும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறதல்லவா ? இந்தச் சம்பாஷணையை அநுபவிக்கத்தான் முடியுமே தவிர, பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்ல முடியாது. அது போலவே தான் காந்தி—ஜவஹர் உறவும்.

காந்தியடிகள் எங்கே செல்கிருர், எந்த லட்சியத்தை நாடிச் செல்கிருர் என்பது ஜவஹருக்குச் சில சமயங்களில் தெரிவதில்லை. ஆனல் அவரைப் பின் பற்றிச் செல்வதிலே அபார நம்பிக்கை இருக்கிறது. லட்சியத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டு மென்ற ஆவல். அந்த ஆவலைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளாமலே அந்த லட்சியத்தை நாடிச் செல்லுதல். இதற்கு எத்தகைய மனே உறுதியும், தியாக புத்தியும் வேண்டும் தெரியுமா ? "பதினன்கு வருஷங்களாக நான் தங்களிடம் நெருங்கிப் பழகிக்கொண்டு வந்தபோதிலும், என்னல் அறியக்கூடாத ஒரு தன்மை—அல்லது சக்தி தங்களிடம் மறைந்திருக்கிறது. அதை நினைக்க எனக்கு அச்சமாயிருக்கிறது" என்று காந்தியைப்பார்த்து ஜவஹர் ஓரிடத்திலே குறிப்பிடுகிருர். "காந்தியின் தத்துவங்கள் பலருக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். ஆனல் அவரைப் பின்பற்றுதல் எல்லோராலும் முடியும்" என்று பிறிதோரிடத்தில் கூறுகிருர். கிருஷ்ணன்—அர்ஜு

னன் சம்பாஷணைகளில் இந்தக் கருத்துக்கள் தொனிக்க வில்லையா ?

காந்தி ஒரு வித்து. அதிலிருந்து தோன்றிய முளை ஜவஹர். காந்தியின்றேல் ஜவஹர் எங்கே ? ஜவஹர் தோன்றுவிட்டால், காந்திக்குத்தான் என்ன பெருமை? வித்து, மண்ணிலே இருக்கிறது. அதில் வாழ்க்கையும் காண்கிறது. தன்னினின்றும் பிறந்த மரத்துக்கு வாழ்வை நல்கி இன்பம் நுகர்கிறது. வித்தினின்று உண்டான முளையோ, அதனின்று வேறுபடாததாய் ஆனால் அதனின்று பெரிதாய் வானுற வோங்கி வளர்ந்து இருக்க நிழலும், உண்பதற்குப் பழங்களும் அளிக்கிறது. வித்து பெரிதா ? மரம் பெரிதா ? இந்தக் கேள்வியே தவறு. காந்தியடிகள், மண்ணிலே வேலை செய்யும் விவசாயியாக—ஏழை மக்களிலே ஒருவராக இருக்கிறார். அவர்களுடைய ஆசாபாசங்களின் பிரதிபிம்பமாக, சுக துக்கங்களின் வடிவமாக, வாழ்வு தாழ்வுகளின் பிரதிநிதியாக அவர் விளங்குகிறார். தன்னை 'ஒரு விவசாயி' என்று அவர் சொல்லிக் கொள்வதன் ரகசியமும் இதுதான். காந்தி வேறு, இந்தியா வேறு என்று பிரிக்க முடியாது. காந்தியின் அபிலாஷை இந்தியாவின் அபிலாஷை. காந்தியின் உணர்ச்சி இந்தியாவின் உணர்ச்சி. பொதுவாகச் சொல்லும் போது, காந்தி இந்தியாவின் கண்ணாடி ; இந்தியாவின் நாடி ஓட்டத்தை அளந்து கூறும் கருவி.

காந்தி வித்தினின்று தோன்றிய ஜவஹர் விருட்சமோ, பாமர ஜனங்களிடத்திலிருந்து வேறுபட்டவராய், அவர்களிடத்தில் அன்பு காட்டுகிறார். அவர்களுக்கு இடமும் உணவும் வழங்க முயல்கிறார். அதிலே பெருமையும் கொள்கிறார். அவருடைய வாழ்வும் அது தான். பாமர ஜனங்களின் உள்ளத்தோடு, தமது உள்ளத்தை ஒன்று படுத்த இவரால் முடியவில்லை. ஆனால், அந்தப் பாமர ஜனங்களின் உள்ளத்திலே ஒரு

சக்தி பொருந்திய மூர்த்தியாகக் கோயில் கொண்டு விட்டார்.

காந்தி நீர்பூத்த நெருப்பு. அதிலே கொழுந்து விட்டெரியும் ஜ்வாலை ஜவஹர். காந்தியடிகளின் எஃகு போன்ற மனோ உறுதியை, ஆளை மயக்கும் அந்தப் புன்சிரிப்பு கவிந்து கொண்டிருக்கிறது. அவருடைய அன்பான வார்த்தைகளிலே அதிகார தோரணை அடங்கியிருக்கிறது. அவருடைய அடக்கத்திலே, எதற்கும் அஞ்சாத வீரம் அடைக்கலம் புகுந்து கொண்டிருக்கிறது. சத்துருக்களின் கோபாவேசமெல்லாம், அவருடைய பணிவிலே கரைந்து விடுவதை எத்தனை முறை நாம் பார்த்திருக்கிறோம் ? இந்த நீர் பூத்த நெருப்புத் தன்மையே இந்தியாவின் நாகரிகம். இதனாலேயே காந்தியடிகள் இந்தியாவாகப் பிரதிபலிக்கிறார். உலகம் அவரையே இந்தியாவாகக் கருதுகிறது.

ஜவஹர் ஜ்வாலை, எட்டி நின்றோர்க்கு வெளிச்சம் கொடுக்கிறது. கிட்டச் சென்று தட்டிப் பார்ப்போரைச் சுட்டு விடுகிறது. இந்த ஜ்வாலையின் வெளிச்சத்தினால் நமக்குத் தெரியாத வழிகளெல்லாம் தெரிகின்றன. அவைகளூடே செல்லவேண்டுமென்ற தைரியம் பிறக்கிறது. நமது தேசத்தின் தாழ்ந்த நிலையை இந்த ஜ்வாலை கொண்டு பார்க்க முடிகிறது. நம்மிடத்திலே ஊறிக்கிடக்கும் கோழைத்தனத்தை இந்த ஜ்வாலை சுட்டெரிக்கிறது. உலகமும் இப்பொழுது, இந்த ஜ்வாலையின் பிரகாசத்தைக் கொண்டு இந்தியாவைப்பார்க்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. நெருப்பினின்று பிறந்த ஜ்வாலைக்குப் பெருமையா ? ஜ்வாலையை உண்டாக்கிய நெருப்புக்குப் பெருமையா ?

o

பண்டித மோதிலால் நேரு திரட்டி வைத்த ஏக புத்திரனை தங்கக் கட்டியை, காந்தி என்னும் பொற்கொல்லன், தியாகம் என்னும் தீயிலே வைத்துச் சுட்டு,

ஜவஹர் என்னும் ஆபரணமாகப் பாரத மாதாவுக்குச் சூட்டி விட்டான். தாய்க்கு அணி பூட்டிய பொற் கொல்லனுக்குப் பெருமையோ? அல்லது அணியாக அமைந்த பொன்னுக்குப் பெருமையோ?

காந்தி வாழ்க. ஏன்? ஜவஹரை வாழ்விக்க. இருவரும் வாழ்க. ஏன்? இந்தியா வாழ வேண்டுமல்லவா?

II

சில ஒற்றுமைகள்

காந்தி ஒரு லட்சிய புருஷன். ஜவஹரும் அப்படித்தான். உலகத்தில் இந்தியாவின் ஸ்தானம் எங்கே என்ற கேள்வியை எழுப்பிக்கொண்டுதான் இருவரும் தங்கள் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்கள். இந்தியாவின் பாரம்பரைப் பெருமையை இருவரும் நன்கு உணர்ந்தவர்களாதலால், தற்போதைய வீழ்ச்சியை இவர்களால் நன்கு உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. இதனாலேயே, இந்தியாவின் வருங்காலம் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதை நிர்ணயிக்கும் சக்தி இவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. எவனொருவன் இறந்த காலத்தை அறிந்திருக்கிறானோ அவன்தான் நிகழ்காலத்திலே வாழ முடியும். எதிர் காலத்தையும் தீர்க்கமாக தரிசனம் செய்ய முடியும். இஃது இயற்கை நியதியல்லவா? காந்தி ஓரிடத்திலே கூறுகிறார்:—"உலகத்தாருடைய நன்மைக்காக, உயிர் விடுவதற்கு முன்னர், உலகத்தாருடைய நன்மையை முன்னிட்டு உயிர் வாழவும் இந்தியர்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்." இந்தியாவின் பழைய நூல்கள், மற்றச் சரித்திர சம்பவங்கள் முதலியன, இந்தத் தத்துவதை வலியுறுத்தியே பேசுகின்றன

இதன் செயல்வடிவினராகவே காந்தியும் ஜவஹரும் இருக்கிறார்கள்.

இரண்டு தலைவர்களும், நியாயவாதிகளாகவே தங்கள் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் இருவருக்கும் ஆரம்பத்திலேயே இந்தத் தொழிலில் அதிக வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்த வெறுப்பு தேசத்தின்மீது கொண்ட விருப்பமாக மாறியது. காந்தி தென்னாப்பிரிக்காவில் வக்கீல் தொழிலை நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு கட்சிக்காரரின் சார்பாக ஆஜராகவேண்டியிருந்தது. அந்தக் கட்சிக்காரருடைய வழக்கில் சில தவறுகள் இருக்கின்றனவென்று இவருக்கு, வழக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது தெரிந்தது. உடனே அத்தவறுகளைக் கோர்ட்டாருக்கு இவரே தெரிவித்துவிட்டார். இவர் வழக்கு வெற்றி பெற்றது.

பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு, 1912ம்வருஷம் வக்கீல் தொழிலைத் தாம் ஆரம்பித்தபோதே அது எவ்வித உற்சாகத்தையும் கொடுக்கவில்லையென்று கூறுகிறார். ஒருசமயம், கல்கத்தாவின் பிரபல நியாயவாதியும், 1908ம் வருஷத்துச் சென்னைக் காங்கிரஸ் தலைவராயுமிருந்த ஸர் ராஷ்பிகாரி கோஷ், ஜவஹர்லாலிடம் அன்பு பூண்டு வக்கீல் தொழிலில் மேன்மையடைவதற்குரிய சில வழிகளைச் சொன்னார். சிறப்பாக, சட்ட சம்பந்தமாக ஒரு நூல் எழுதினால், அது நல்ல பழக்கமாயிருக்கும் என்றும் இதற்கு வேண்டிய உதவிகளைத் தாம் செய்வதாகவும் கூறினார். ஆனால் பண்டிதருக்கு அதில் விருப்பமேயில்லை. சட்ட சம்பந்தமான நூல்களை எழுதுவது காலத்தையும் உழைப்பையும் வீணாக்குவதாகுமென்று இவர் கருதினார். ஜவஹர் எப்பொழுதும் தமது பேச்சுக்களிலாகட்டும், எழுத்துக்களிலாகட்டும், வக்கீல் மனப்பான்மையைக் கண்டித்தே வந்திருக்கிறார்.

மற்றொரு விநோதமான ஒற்றுமையும் காந்தியினிடத்திலும் ஜவஹரிடத்திலும் காணப்படுகிறது. இருவரும் சட்ட நிபுணர்கள். ஆனால் இருவரும் சட்டத்தை மீறியிருக்கிறார்கள். அதற்காகப் பல கஷ்டங்களையும் அநுபவித்திருக்கிறார்கள். மனிதனிடத்திலேயுள்ள மனிதத் தன்மையை வளர்ப்பதற்குச் சட்டம் ஒரு துணைக்கருவியாக இருக்கவேண்டும். அதற்கு மாறாக அந்தத் தன்மையை நசுக்குவதற்கு ஒரு சட்டம் முற்படுமானால் அது சட்டமாகாதென்பது இவர்கள் கருத்து. வாழ்க்கைக்காகச் சட்டமே தவிர, சட்டத்திற்காக வாழ்க்கையல்லவே. சரித்திர புருஷர்கள் பலரும் மனிதனுடைய ஜீவாதாரமான உரிமைகளைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சட்டங்களை மீறியிருக்கிறார்கள். காந்தியும் ஜவஹரும் சரித்திர புருஷர்கள் தானே.

இரண்டு தலைவர்களும், தியாகத்திற்காகத் தங்கள் தேகத்தை நன்கு பக்குவப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படியேதான் மனத்தையும். இதற்கிசைந்தாற் போலவே, இவர்களுடைய பாலிய வாழ்க்கை அமைந்திருப்பதைக்காண நமக்கு மகா ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இவர்களுடைய தாய்மார்களை இந்தச் சமயத்தில் நினைவு படுத்திக் கொள்ளாமலிருக்க முடியாது. காந்தி, பாரிஸ்டர் பரீட்சைக்குப் படிக்க லண்டனுக்குச் சென்ற போது, அவருடைய தாயார்-புத்திரிபாய் அம்மையார்-தமது மகனிடத்தில் மூன்று உறுதி மொழிகள் வாங்கிக்கொண்டார். இந்த மூன்று உறுதிமொழிகளுந் தான், காந்தியின் பிற்காலப் பெருமைக்குச் சோபானங்களாயமைந்தன. இவருடைய உடலும் உள்ளமும் ஒழுங்கான வளர்ச்சியடைய வேண்டுமென்பதில் புத்திரி பாய் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தார்.

ஜவஹரின் வாழ்க்கையமைப்பில், அவருடைய தாயாரின் பங்கு என்னவென்பதை நிர்ணயித்துக் கூற

முடியவில்லையாயினும், தகப்பனாருடைய தொடர்பைக் காட்டிலும் தாயாரின் தொடர்பு இவருக்கு அதிகமா யிருந்ததென்று நன்கு தெரிகிறது. இஃதொன்றே போதுமானதல்லவா? "கனவிலேகூட தகப்பனாரிடத் தில் கூற முடியாத விஷயங்களையெல்லாம் தாயாரிடத் தில் நான் தாராளமாகச் சொல்வேன்" என்கிறார் ஜவஹர். பிற்காலத்திலேகூட—அதாவது ஜவஹர் பொது வாழ்க்கையிலே ஈடுபட்டு ஒரு தலைவராக வந்த பிறகுகூட—தாயார் என்றால் தனிமதிப்பு வைத் துத்தான் நடந்துகொண்டு வந்திருக்கிறார் ஜவஹர். ஆம்; ஸ்வரூபராணி நேருவின்—இதுவே ஜவஹரின் தாயார் பெயர்—வாழ்க்கையெல்லாம் இந்த ஒரு மக னுடைய பெருமையிலன்றோ நிற்கிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி மகனும் நடந்து கொள்ளக் கடமைப்பட்டி ருக்கிறாரல்லவா? ஜவஹரின் தியாகமும் சிறைவாசமுந் தான், ஸ்வரூப ராணியின் உள்ளத்தை உருக்கித் தேசத் தொண்டில் ஈடுபடச்செய்தன. இவர் தள்ளாத வயதில் அருமைக் கணவனை இழந்துவிட்ட பிறகு கூட தொண்டர் படையிலே சேர்ந்து மறியல் செய்திருக் கிறார்; தடியடி பட்டிருக்கிறார். எல்லாம் தேசத்திற் காக. இளமையிலே, தாய்மார்கள் செய்து வைக்கிற பழக்கம், பிள்ளைகளின் .பிற்காலப்பொதுநல வாழ்க்கை யில் ஆழ்ந்த முத்திரையிட்டு விடுவதை காந்தியிடத் திலும் ஜவஹரிடத்திலும் நன்றாகக் காண்கிறோம்.

காந்தியும் ஜவஹரும், உடலை உள்ளத்திற்கும், உள்ளத்தைத் தங்களுக்கும் அடிமைப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனாலேயே இவர் களிடத்தில் செயலாற்றும் திறன் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. ஒரு தலைவனுக்கு முக்கியமாக அமைந்திருக்கவேண்டிய லட்சணம் இதுதான். சிறை வாசம், இவர்களுடைய தேகத்தையோ, மனத்தையோ சிறிதுகூட அசைத்துக் கொடுப்பதில்லை. அதற்கு மாறாக, சிறையில் இவர்கள் நிம்மதியைக் காண்கிறார்

கள். இந்தக் காலத்தில்தான் இவர்களுடைய தனித்த அறிவும் ஆற்றலும் உலகத்திற்கு உபகாரமாய் வெளிப்படுகின்றன. காந்தியடிகள் சிறையிலிருந்த போது கீதைக்கு வியாக்கியானம் எழுதினர். இன்னும் பல உபதேச மொழிகளை வெளியிட்டார். ஜவஹரும் அப்படித்தான். 'உலக சரித்திர'த்தையும் 'சுய சரித்திர'த்தையும் எழுதியது சிறையில்தானே. லோகமானய திலகர், சிறையிலிருந்து கொண்டுதான் கீதாபாஷ்யம் எழுதினரென்பதையும், சுப்பிரமணிய பாரதியார் புதுச்சேரியில் அஞ்ஞாதவாசம் செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில்தான் புதுக்கவிகள் பல எழுந்தன வென்பதையும் நினைத்துப் பார்க்கிறபோது, இத்தகைய தலைவர்களை அடிக்கடி சிறைக்கு அனுப்புவதன் மூலம் அரசாங்கத்தார் நமக்கு ஒரு விதத்தில் நன்மையையே செய்கின்றனர் என்று ஆறுதல் கொள்ள முடிகிறதல்லவா?

இங்ஙனம் இவர்கள் மனத்தைத் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதனுல்தான், எத்தகைய துக்கம் ஏற்பட்டபோதிலும் அதில் சிறிதுகூடச் சோர்வு கொள்ளாமலிருக்கிருர்கள். காந்தி, பாரிஸ்டர் பரீட்சையில் தேறிவிட்டு இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்தபோது, அவருடைய தாயார் இறந்துவிட்டிருந்தார். இந்தச் செய்தியை மெதுவாக அவருக்குத் தெரிவித்தார்கள். "ஆனல் நான் இதுபற்றி அழுது புலம்பத் தொடங்க வில்லை. கண்ணீரைக்கூட தடுத்து நிறுத்திவிட என்னுல் முடிந்தது. ஒன்றும் நிகழாததுபோலவே வாழ்க்கையில் இறங்க ஆரம்பித்தேன்" என்று தம் அநுபவத்தை காந்தி கூறுகிருர். இந்த அநுபவத்தை நேரில் பாராதவர்கள் இருக்கலாம். ஆனல் இப்பொழுது, ஜவஹரின் சலியாத மனே உறுதியைக் கண்கூடாகப் பார்க்கிருேம் மனைவியை யிழந்து, மகளைத் தனியே விட்டுவிட்டு, தாய் நாட்டு மண்ணை மிதித்ததும், தேசத் தொண்டிலே எவ்வளவு தீவிரமாக ஈடுபட்டார்? கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கிக்கொண்டிருந்தாரா? தன்னுடைய சொந்தத் துக்

களையெல்லாம், தேச மக்களின் துயரத்திலே கலக்க விட்டுவிட்டார்.

மனத்தைத்தான் இவர்கள் இப்படி வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், இவர்கள் தேகம் இவர்கள் சொல்கிறபடி உழைக்கவும் துன்பங்களைச் சகித்துக்கொள்ளவும் தயாரா யிருக்கிறதென்பதைச் சில உதாரணங்களைக் கொண்டு தெரிவிப்போம். மகாத்மா காந்தி 1924ம் வருஷம் 'அபெண்டிஸைட்ஸ்' என்ற குடல் நோயினால் அவஸ்தைப்பட்டு 'ஆபரேஷன்' செய்யப்பட்டார் என்பது அன்பர்களுக்கு ஞாபகமிருக்கும். அந்தச் சமயம், 'குளோரோபாரம்' என்ற மயக்கமருந்து கொடுக்கப்படாமலே காந்திக்கு 'ஆபரேஷன்' செய்யப்பட்டது. பின்னர்கூட, இவர் இந்த நோய் காரணமாக உரத்துச் சத்தம் போட்டது கிடையாது. உடல் நோயை மறந்தே இவர் இருந்தார். கடவுள் அருள் பெற்ற அடியார்களுக்குத்தான் இந்த நிலை ஏற்படுவதுண்டு என்று சிலர் கூறுவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது. இது தவிர, காந்தியடிகள், தென்னாப்பிரிக்காவிலாகட்டும், இந்தியாவிலாகட்டும், எத்தனையோ முறை சிறை புகுந்திருக்கிறார். சிறையில் எத்தனையோ விதமான கஷ்டங்களை அநுபவித்திருக்கிறார். துனி மனிதர்களின் அடி உதைகளையும் பட்டிருக்கிறார். இவற்றிற்கெல்லாம் இவருடைய தேகம் ஈடு கொடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. காந்தியடிகள், விரும்பியபோது தூங்குவார். இத்தனை மணி நேரத்தில் எழுந்திருக்க வேண்டுமென்று சங்கற்பித்துக்கொண்டு படுத்தாரானால் அதே மணி நேரத்தில் சரியாக எழுந்து விடுவார். இங்ஙனம் தேகத்தைத் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதனால்தான் இவரால் அதிகமாக உழைக்க முடிகிறது. அந்த உழைப்பிலே இவர் இளைப்பையும் காணவில்லை. உப்பு சத்தியாக்கிரகம் செய்வதற்காக இவர் தொண்டர் படையுடன் தண்டிக்கு நடந்து சென்றுகொண்டிருந்த காலத்தில், இரவில் எல்லாரும்

படுத்துறங்கும்போது, இவர் மட்டும் தனியாக இருந்து நிலவு வெளிச்சத்தில்தமக்கு வந்துள்ள கடிதங்களுக்குத் தாமே பதிலெல்லாம் எழுதுவார். இத்தகைய உதாரணங்கள் பலவற்றை இன்னும் எடுத்துக் காட்டலாம்.

ஜவஹரும் இப்படித்தான். என்ன உழைப்பு! எத்தனை மைல் தூரம் சுற்றுப்பிரயாணம்! எத்தனை கூட்டங்களில் பேச்சு! எத்தனை பேருக்குப் பேட்டி! சிறிதேனும் சலிப்புக் கொள்வாரா? "இன்னும் ஏதேனும் நான் செய்யவேண்டிய வேலையிருக்கிறதா?" வென்ற கேள்வியை அடிக்கடி கேட்பார். இத்தகைய பெரிய பொறுப்புக்கும், சலியாத உழைப்புக்கும் தகுந்தபடியே இவர் தமது தேகத்தை 1920ம் வருஷத்திலிருந்தே பக்குவப்படுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறார். இந்த வருஷத்தில், ஐக்கிய மாகாணத்திலுள்ள கிராமவாசிகளின் நிலைமையைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள இவர் கிராமங்களில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்துவந்தார். அப்பொழுது ஜுன் மாதம். நல்ல கோடை வெயில். இந்த வெயில் காலத்தில் இவர் மலைவாசம் செய்யச் செல்வது வழக்கம் அந்த வருஷம், தலைமீது ஒரு சிறிய துண்டைப் போட்டுக்கொண்டு, கிராமங்களில் சுற்றித் திரிந்தார். கிராமவாசிகளின் வறுமையிலே, இந்த வறுமையிலே கூட அவர்கள் காட்டிய அன்பிலே இவர் தம்மை மறந்து சுற்றுப் பிரயாணம் செய்தார். உண்மை இந்தியா எங்கேயிருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, அலகாபாத்திலுள்ள தமது ஆனந்த பவனத்திற்கு வந்தார். கண்ணாடியிலே முகத்தைப் பார்த்தார். ஒரே கருமை. திருப்தி கொண்டார். எந்தக் கஷ்டத்தையும் சமாளித்துக்கொள்ள நம் தேகம் இடங்கொடுக்கும் என்பதை உறுதிப் படுத்திக்கொண்டார். தேசப்பணிக்கு இது முதற்படி.

காந்தியும் ஜவஹரும், மேனாட்டிலேயே படித்தவர்கள். மேனாட்டு நாகரிகத்தை நன்றாக அறிந்து அநுப

வித்தவர்கள் ஆனல் இந்திய நாகரிகத்தின் உண்மைப் பிரதிநிதிகளாக இப்பொழுது இருக்கிறார்கள். இஃது ஓர் ஆச்சரியம். இந்தியா பூரண சுதந்திரம் பெற வேண்டுமென்று இவர்கள் கொண்டிருக்கிற நோக்கங் கூட, இந்த இந்திய நாகரிகம் உலகெங்கும் பரவவேண்டு மென்பதற்காகத்தான். உலகெலாம் இன்புற வேண்டு மென்பதன்றோ இந்திய நாகரிகத்தின் லட்சியம்.

இந்த இரண்டு மகா புருஷர்களுடைய பொது வாழ்க்கையிலே, அவர்களுடைய மனைவிமார்களின் பூரண ஒத்துழைப்பும் கலந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். இந்திய நாகரிகத்தின் அழியாத சின்னம் இந்தக் குடும்ப ஒற்றுமைதான். கஸ்தூரிபாயும், கமலா நேரு வும், தங்கள் கணவன்மார்களுடைய வாழ்க்கை மாற்றங்களுக்குச் சரியாகத் தங்களைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிற அருமையை இந்திய நாட்டிலே தான் காண முடியும். இந்த இரண்டு தாய்மார்களும், தங்களை மாற்றிக்கொண்டதோடு நில்லாமல், கணவன் மார்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு எவ்வளவு துணை செய்திருக்கிறார்கள்? எவ்வளவு கஷ்டங்களை அநுபவித் திருக்கிறார்கள்?

காந்தியடிகளின் கீர்த்தி இவ்வளவு உச்சநிலைக்கு வந்ததென்றால்அதற்கு கஸ்தூரிபாய் என்ற திருவிளக்கு தான் காரணம். இதை இவர், பல முறை தமது சுய சரிதத்தில் கூறியிருக்கிறார். இவர், தென்னாப்பிரிக்கா வில் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் தொடங்கிய காலத்தில் பலர் சிறைபுகுந்தனர். ஸ்திரீகள் பலரும் இதில் சேர்ந் தனர். அவர்களில் கஸ்தூரிபாய் அம்மையாரும் ஒரு வர். அம்மையார், தாமே வலியச் சிறை சென்றது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. கணவனுருடைய வழி யைப் பின்பற்ற வேண்டுமே என்ற கட்டாயத்திற் காக இவர் சிறைசெல்லவில்லை. சிறை செல்லுமுன்னர் காந்தியடிகள், இவரைப் பன்முறை எச்சரித்தும்

இருக்கிறார். "சிறைக் கொடுமைகள் தாங்காமல் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு வெளியே வருவேனாகில் என்னைத் தாங்கள் அடியோடு திரஸ்கரித்து விடலாம். நீங்களும், உங்களுடைய குழந்தைகளும் துன்பங்களை அநுபவிக்கிறபோது நான் ஏன் அநுபவிக்கக் கூடாது? நான் எப்படியும் இந்தப்போராட்டத்தில் சேர்ந்தே தீருவேன்" என்று கஸ்தூரிபாய் அம்மையார் கூறிய வீரவாசகம், காந்தியடிகளின் புகழிலே என்றும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்குமல்லவா?

ஜவஹரின் குடும்ப வாழ்க்கையைச் சிறிது கவனிப்போம். கமலாநேரு ஜவஹரின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு எந்த வருஷம் சம்சார சாகரத்தில் இறங்கினாளோ, அந்த வருஷத்திலிருந்தே அந்தச் சாகரத்தில் கொந்தளிப்பு அதிகமாகத் தொடங்கியது. அதில் ஜவஹர் ஈடுபட்டு விட்டார். இதனால் கமலா தனியே மிதக்க வேண்டியவளானாள். "எந்தச் சமயத்திலே என்னுடைய பூரண உதவியும் அவளுக்குத் தேவையாயிருந்ததோ, அந்தச் சமயத்திலேதான், அவளைப் புறக்கணிக்கும் படியான நிலைமையில் நான் பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டு விட்டேன்" என்று ஜவஹர் குறிப்பிடுகிறார். அவள் தனியே மிதந்தாள். பொது வாழ்விலே தீவிரமாகக் கலந்து கொண்டாள். அதனால் உண்டான துன்பங்களை அவள் பொருட்படுத்தவேயில்லை. அதற்குப் பதிலாக ஜவஹருக்குத் தன் சேவையினால் பலங்கொடுத்து வந்தாள்; தைரியமூட்டி வந்தாள். தன் கணவன், தன்னைக் கவனிக்கவில்லை யென்று அவள் வருந்தவே யில்லை. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஜவஹர் அவளைக் கவனியாமலிருந்தாரோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவளுடைய காதல் வளர்ந்தது. தன் கணவனிடத்தில் தேசத்தைக் கண்டாள். தேசத்திற்காகத் தன்னை அர்ப்பணம் செய்து விட்ட புருஷனிடத்தில் தன்னை ஒப்புவித்தாள். இந்த நிலையிலே தான் இருவருக்கும் பரிசோதனை காலம் ஏற்பட்டது.

கணவன் ஒரு சிறையிலே; மனைவி மற்றொரு சிறையிலே. ஆனால் இருவருடைய மனமும் தேசத்தினிடத்திலே. 1931-ம் வருஷம் நைனி சிறையிலிருந்து, ஜவஹர், தன் மகள் இந்திராவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் என்ன கூறுகிறார்:—"உன் தாயார் மலாக்கா சிறையிலிருந்து லட்சுமணபுரி சிறைக்கு மாற்றப் பட்டிருப்பதாகக் கேள்விப் படுகிறேன். அஃது ஒரு விதத்தில் நல்லதுதான். ஏனென்றால் அங்கே அவளுக்குப் பொழுதுபோகும். அவளுக்கு உடல் நலம் கெட்டிருப்பதாகத் தெரிந்து வருந்துகிறேன். அவளுக்கு ஒரு பெண் சிங்கத்தைப் போன்ற மனோஉறுதி உண்டு என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் உறுதியுள்ள அந்த உள்ளத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் உடல், வலிவுள்ளதாக இருக்க வேண்டாமா?"

மற்றொரு சமயம் எழுதுகிறார்:— "உன் தாயார் நான் இருக்கும் சிறைக்குச் சமீபத்தில் உள்ள ஒரு சிறைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டிருப்பதாகக் கேள்விப் பட்டு சிறிது சந்தோஷப்படுகிறேன். அவள் அருகேயிருக்கிறாள் என்று தெரிந்தால் அதுவே ஓர் ஆறுதல் அல்லவா? ஆனால் இருவருக்கும் மத்தியில் உயர்ந்த சிறைச்சாலைச் சுவர்கள் நிற்கின்றன! எனவே அவள் எங்கிருந்தால் தானென்ன?"

இந்தக் கடிதத்தை எழுதியபோது ஜவஹர், எத்தகைய நீண்ட பெருமூச்சு விட்டிருக்க வேண்டும்? ஆனால் எல்லாம் தேசத்திற்காக!

1934-ம் வருஷம் கமலா படுத்த படுக்கையிலே கிடந்தாள். யமனோடு போராட்டம். இதனைக்கண்ட அரசாங்கத்தார் கிருபைகூர்ந்து, டேராடூனில் வைக்கப் பட்டிருந்த ஜவஹரை, தற்காலிகமாக–ஆம்; பதினோரு நாட்களுக்குத்தான்—விடுதலை செய்தனர். அலகாபாத்திற்கு வந்தார் ஜவஹர். படுக்கையிலே துரும்பாய்க்

கிடக்கிறுள் கமலா. பார்த்தார். எங்கே தம்மை விட்டுப் பிரிந்துவிடப் போகிருளோ என்று கலங்கினுர்.

"பதினெட்டு வருஷ இல்லற வாழ்க்கை! ஆனுல் இதில் எத்தனை நீண்ட வருஷங்களை நான் சிறைச்சாலையிலே கழித்திருக்கிறேன்! கமலா ஆஸ்பத்திரிகளிலும் ஆரோக்கிய ஸ்தலங்களிலும் எவ்வளவு காலம் கழித்திருக்கிறுள்! இப்பொழுதும் நான் சிறையிலே தான் இருக்கிறேன். சில நாட்களுக்குத்தான் வெளியே வந்திருக்கிறேன். கமலாவோ நோயாகப் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறுள். அவள் தன் உடம்பைச் சரியாகப் பார்த்துக் கொள்ளாததற்காகச் சிறிது வருத்தமே பட்டேன். ஆனுல் அவள் மீது நான் எப்படி குற்றஞ் சொல்ல முடியும்? தன்னுல் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே யென்றும், தேசியப் போராட்டத்தில் தன்னுடைய பங்கை எடுத்துக் கொள்ள இயலவில்லையே யென்றும் அவளுடைய ஆத்மா துடி துடித்துக் கொண்டிருந்தது. இதனுல் அவள் வேலையையும் செய்யவில்லை; சிகிச்சையும் செய்து கொள்ளவில்லை. அவள் உள்ளத்திலே கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்த தீயே அவளைத் தின்றுவிட்டது. அவள் என்னை விட்டுப் பிரிந்து போய் விடுவாளா? அவளுடைய தேவை அதிகமாக எனக்கு வேண்டியிருக்கும் சமயத்தில் அவள் என்னை விட்டு அகன்று விடுவாளா? மாட்டாள். இப்பொழுதுதான் (பதினெட்டு வருஷங்கள் கழித்து) நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் நன்ருக அறிந்து கொண்டோம். நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து நடத்தும் வாழ்க்கை இனியே ஆரம்பமாகப் போகிறது. நாங்கள், ஒருவருக்கொருவரை அதிகமாக நம்பியிருந்தோம். இருவரும் சேர்ந்து செய்ய வேண்டிய வேலைகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன."

ஐயோ! கமலா அகன்றுவிட்டாள். ஜவஹர் தன்னந் தனியாகத்தான் நிற்கிருர். எத்தனையோ

தலைமுறையாக வளர்ந்துவந்த நேரு வமிசக்கொடி வாடி வீழ்ந்துவிட்டது. அதில் அரும்பிய இந்திரா மலர் ஒன்றுதான் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்திரா தான், ஜவஹரின் பலம்; ஆறுதல்; எல்லாம்.

கமலா, ஜவஹரின் வீர பத்தினியாக மட்டும் இல்லை. அவருடைய மனிதத் தன்மையின் ஆணி வேரா கவும் இருந்தாள். 1934ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் பதினேரு நாட்கள் வெளியிலிருந்து மீண்டும் சிறைக்கு வந்தாரல்லவா? வந்த சில தினங்களுக்குள் கமலா வின் உடம்பு கேவலமாகிவிட்டது. கணவனின் சிறை வாசம்தான் அவள் உடம்புக்குக் காரணம். ஜவஹரோ சிறையில் மனம் புழுங்கிக்கொண்டிருக்கிருர். அவரு க்கு உலகமே சூனியமாகிவிட்டது. படுக்கையிலே கிடக்கிற கமலா, அவர் கண் முன்னே தோன்றினுள். அவள் உடம்பு எந்த நிலையிலே இருக்கிறதென்று கூட அவருக்குத் தெரியப்படுத்த அரசாங்கத்தார் மனங் கொண்டாரில்லை. 1934ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் முழுவதும் இப்படி கவலையால் தவித்து நின்ருர் தனியே சிறையில். அப்பொழுது, ஏதேனும் நிபந் தனை கொடுத்துவிட்டு, சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற லாமே என்று ஜவஹருக்குச் சிலர் யோசனை கூறினர். நிபந்தனையுடன் விடுதலையா? தாம் கொடுத்த வாக்கு, கொண்ட லட்சியம் எல்லாம் என்னவாவது? தம்மைப் போல் சிறை சென்ற சகோதரர்களின் நிலைமை என்னு வது? அப்படி விடுதலையடைவது, "என்னுடைய மனி தத்தன்மையின் ஆணி வேருக்கும், நான் எதை எதைத் தெய்விகமாகக் கருதி வந்திருக்கிறேனே அவற்றிற்கும் தீங்கு உண்டு பண்ணியவனுவேன். நான் அப்படி நிபந் தனையுடன் விடுதலையடைந்து வந்திருக்கிறேன் என்று கமலா கேள்விப்படுவாளாயின், அவள் திடுக்கிடுவாள். என்னைக் கண்டிப்பாள்; இதனால் அவளுக்குத் தீங்கு உண்டாகும்".

அக்டோபர் மாதம், கமலாவைக் காண்பிப்பதற்காக ஜவஹரைச்சிறையிலிருந்து சிறிது நேரம் அழைத்து வந்தார்கள் அதிகாரிகள். ஸ்மரணையற்றுப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் தேவி. நல்ல ஜுரம். தன் பக்கத்திலே ஜவஹர் இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரே ஆவல். ஆனால் அஃது எப்படி முடியும்? பக்கத்திலே சிறை அதிகாரிகள் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே. என்ன செய்வது? சிறைக்குத் திரும்பிப்போக எழுந்தார் ஜவஹர். அப்பொழுது கண் விழித்தாள் கமலா. பார்த்தாள் எழுந்து நிற்கும் ஜவஹரை. முகத்திலே புன்சிரிப்பை வருவித்துக்கொண்டாள். தன் முகத்தருகே வந்து தலை குனியுமாறு சைகை செய்தாள் கணவனுக்கு. ஜவஹர் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து, கமலாவின் முகத்தருகே தன் முகத்தைக் கொண்டுபோனார். அப்பொழுது கமலா சொன்னாள்:—"என்ன இது! ஏதோ நீங்கள் அரசாங்கத்தாரிடம் நிபந்தனை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு விடுதலையடையப் போகிறீர்களாமே. அப்படி ஒன்றும் செய்யாதீர்கள்."

ஜவஹரை ஏற்றிக்கொண்டுவந்த சிறைச்சாலை வண்டி அவருடன் திரும்பிச் சென்றுவிட்டது. ஜவஹரின் மனிதத் தன்மைக்கு யார் ஆணிவேர் என்பது இப்பொழுது தெரிகிறதா? மனிதன் வேறு; மனிதத் தன்மை வேறு. ஜவஹர் மனிதத்தன்மை நிறைந்த மனிதரா யிருக்கிறார். இதனாலேயே, இந்தியாவிலுள்ள மனித உருவினராகிய நமக்கு மனிதத் தன்மையை ஊட்ட முயற்சிக்கிறார்.

III

சில வேற்றுமைகள்

காந்தியையும் ஜவஹரையும் எப்படி ஒன்றுபடுத்திக் கூற முடிகிறதோ அப்படியே இருவரையும் வேறு

படுத்தியும் சொல்லலாம். இரண்டு பேருடைய வாழ்க்கையும் இப்படித்தான் பின்னிக் கொண்டிருக்கிறது. ஜவஹர், தனித்தியங்கும் ஆற்றல் பெற்றவர். மற்ருருவருடைய வெளிச்சத்திலே பிரகாசிக்கிருர் என்று சொல்வது நம்மை நாம் ஏமாற்றிக் கொள்வதாகும். பூமியானது எப்படி தன்னைத்தானே வலம் வந்து கொண்டு கூடவே சூரியனையும் சுற்றி வருகிறதோ அப்படியே ஜவஹரும் தனித்துவம் வாய்ந்தவராய் ஆனல் காந்தியடிகளின் ஆன்ம சக்தியிலே ஈடுபட்டவராய் விளங்குகிருர் என்று இந்த இரண்டு பேருடைய தொடர்பையும் சுருக்கிக் கூறலாம். ஓர் அறிஞர் இந்த இரண்டு தலைவர்களுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தைப் பின்வரும் வாக்கியத்தால் வருணிக்கிருர்:—"ஜவஹரின் அறிவு காந்தியோடு போராடுகிறது. ஆனல் அவருடைய இதயம் காந்தியைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வருகிறது."

காந்தி—இர்வின் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட காலத்தில் அதில் சில அமிசங்கள் ஜவஹர்லாலுக்குப் பிடிக்கவில்லை. "அவர் செய்த வியாக்கியானம் எனக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. ஆனல் அவருடைய பேச்சிலே நான் சாந்தியடைந்தேன். திடீர் திடீரென்று சில ஆச்சரியமான நிகழ்ச்சிகளை எங்களுக்கு முன்னல் கிளத்துவது எங்களுக்கு அச்சத்தைத் தருகிறதென்றும் சொன்னேன். அவரோடு பதினைந்து வருஷங்களாக நெருங்கிப் பழகியும் அவரிடத்தில் ஏதோ ஓர் அறிய முடியாத சக்தி இருக்கிறதென்றும் அதற்கு அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறதென்றும் கூறினேன். எவராலும் தெரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு சக்தி தம்மிடத்திலே இருக்கிறதென்றும் ஆனல் அஃது என்ன, பிற்காலத்தில் அஃது எங்கே கொண்டு போய் விடும் என்பவைகளைப் பற்றித் தமக்கே தெரியவில்லையென்றும் அவர் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிருர்" என்று ஜவஹர்லால், தமது சுய சரிதத்தில் அடிகளிடத்தில் தாம்

ஈடுபடுகிற விதத்தை ஒருவாறு புலப்படுத்தியிருக்கிறார்.

அரசியலினின்று மதத்தைத் தனியாகப் பிரிக்க முடியாதென்றும் இரண்டும் மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் பின்னிக் கிடக்கின்றனவென்றும் மகாத்மா அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

"மதமின்றி மனிதன் வாழமுடியாது. சிலர் தங்களுடைய குதர்க்க புத்தியைக் கொண்டு மதத்திற்கும் தங்களுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லையென்று சாதிக்கிறார்கள். இஃது எப்படியிருக்கிறதென்றால் 'நான் மூச்சு விடுகிறேன். ஆனால் எனக்கு மூக்கு இல்லை' என்று சொல்வதைப் போலிருக்கிறது." ...."சத்தியத்தின் மீது கொண்ட நம்பிக்கை காரணமாகவே, நான் அரசியல் துறையில் இறங்கினேன். மதத்திற்கும் அரசியலுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லையென்று சொல்லுகிறவர்கள், மதம் என்றால் என்னவென்பதை யறியாதவர்கள் என்று நான் நிச்சயமாக ஆனால் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்."

இவை காந்தியடிகளின் வாக்கியங்கள். மதத்தின் துணைகொண்டுதான், தாம் தமது வாழ்க்கையில் முன்னேற முடிந்ததென்பதைப் பல இடங்களிலும் அடிகள் ஒப்புக் கொள்கிறார். ஆனால் இவர் மதம் என்பதற்குக் கொண்டுள்ள பொருளுக்கும், மதம் என்ற பெயரால் இப்பொழுது உலகத்தில் நடைபெறும் சம்பவங்களுக்கும் நிரம்ப வேற்றுமை உண்டு. இதையே பண்டித ஜவஹர் கண்டிக்கிறார். இதனால் பண்டிதரைச் சிலர் நாஸ்திகர் என்று கருதுகின்றனர். இது தவறு. இவர், தமது சுய சரிதத்தின் ஓரிடத்தில் கூறுவதாவது:—

"இப்பொழுது இந்தியாவிலும் மற்ற இடங்களிலும் மதத்தின் பெயரால் நமது முன்னர்த் தோன்றும் காட்சிகள் உண்மையிலே அச்சத்தை அளிக்கின்றன.

இதை நான் அடிக்கடி கண்டித்திருக்கிறேன். இதனை அடியோடு தொலைத்து விடவும் நான் விரும்புகிறேன். குருட்டு நம்பிக்கை, பிற்போக்கு, சாரமற்ற கொள்கை, துவேஷம், மூடப் பழக்கம், பிறரைச் சுரண்டுதல், உரிமையாளர்களை நிலைக்கச் செய்தல் ஆகிய இவற்றின் பிரதிநிதியாகவே மதம் உபயோகிக்கப் பெறுவதை நான் காண்கிறேன். ஆனால் மனித சமூகத்தின் ஆன்மார்த்த கோரிக்கைகளைப் பூர்த்தி செய்யக் கூடிய அமிசங்களும் இந்த மதத்தின் பால் இருக்கின்றன வென்பதை நான் அறிவேன். இந்த அமிசங்கள் இல்லாவிட்டால், துன்புறுத்தப் பெற்ற எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கக்கூடிய ஒரு சக்தியாக இந்த மதம் எங்ஙனம் அமைந்திருத்தல் கூடும்? குருட்டு நம்பிக்கைகளின் ஒதுக்கிடந்தானா இந்த ஆறுதல்? துறைமுகத்திற்குள்ளே ஏற்பட்டிருக்கிற அமைதிதானா இந்த ஆறுதல்? இல்லை. இதை விடச் சிறந்த அமிசங்கள் இதில் அடங்கியிருக்கின்றன. தற்காலத்தில் மதமானது அதன் பழைய சரித்திரம் எப்படியிருந்தபோதிலும், சாரமற்ற ஒரு சூனிய உருவமாகவே இருக்கிறது. மேனாட்டு மதங்களிலும் இந்த நிலைமைதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது."

அப்படியானால் மதம் என்பது என்ன? இது பெரிய கேள்வி. இதற்கு இன்னதுதான் பொருள் என்று எவரும் ஒருமுகமாக அபிப்பிராயம் சொல்லிவிட முடியாது என்று கூறிவிட்டு மேலும் எழுதுகிறார்:—

"மனிதனுடைய அகவளர்ச்சியைக் குறிப்பதாகவும் அவனுடைய ஞானத்தை நல்லது என்று கருதப்படுகிற ஒரு வழியில் செலுத்துவதாகவும் இருக்கிறது போலும் இந்த மதம். அஃது எந்த வழி என்பது வாதத்திற்குரிய விஷயமேயாகும். எனக்குத் தெரிந்த வரை, மதமானது இந்த அகவளர்ச்சியைத்தான் வற்புறுத்துகிறதென்றும், புறத்தில் நிகழும் மாற்றங்க

ளெல்லாம் இந்த வளர்ச்சியின் தோற்றங்களே யென்று கருதுகிறதென்றும் நினைக்கிறேன். உண்மை தான்; இந்த அகவளர்ச்சி புறமாற்றங்களுக்கு முக்கிய தூண்டு கோலாயிருக்கிற தென்பது சரிதான். ஆனல் புற நிகழ்ச்சிகளும் அகவளர்ச்சியை அதிகமாகப் பாதிக்க வில்லையா? பரஸ்பரம் இரண்டும் நெருங்கிய தொடர்புடையவை. மேனுடுகளில் தற்போது, புற வளர்ச்சி மிகவும் அதிகமாயிருக்கிறதென்பது எல்லாரும் அறிந்த விஷயம். இதனல் மேனுட்டாருக்கு ஆன்ம பரிபக்குவம் இன்னும் ஏற்படவில்லை யென்றும், கீழ் நாட்டாராகிய நாம், கைத் தொழில் விஷயங்களில் பிற்போக்குடையவர்களாயிருப்பதனல் ஆன்ம பரிபக்குவம் அடைந்து விட்டோமென்றும் நம்மில் சிலர் கருதுவது தவறு. நம்மை நாம் திருப்தி செய்து கொள்வதற்கும், நமது தாழ்மையை மறப்பதற்கும் இஃது ஒரு ஏமாற்ற மான வழி. புற நிகழ்ச்சிகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு ஒரு சிலர் மேலுக்கு வாலாம். ஆனல் பெரும்பான்மை யான ஒரு ஜன சமூகத்திற்கு, அகவளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு முன்னல் புறவளர்ச்சி அவசியம் தேவையாகவே இருக்கிறது. பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு இரையாகியுள்ள ஒருவன், வாழ்க்கைக்காக சதா போராடிக் கொண்டிருக்கும் போது, குறிப்பிடக்கூடிய அளவு அக வளர்ச்சியையடைய முடியாதல்லவா? நசுக்கப்பட்டு சுரண்டப்படுகிற ஒரு சமூகம், ஆன்மார்த்தத் துறையில் எங்ஙனம் முன்னேற்ற மடைய முடியும்? எனவே, ஆன்ம வளர்ச்சிக்குப் புறச் சுதந்திரமும், தக்க சூழலும் வேண்டியே இருக்கிறது."

ஆன்ம வளர்ச்சி எவ்வளவு முக்கிய மென்று காந்தியடிகள் கருதுகிருரோ அவ்வளவு முக்கியமாகவே மனிதனுடைய புற சாதனங்களும் வளர்ச்சியடைய வேண்டுமென்று பண்டித ஜவஹர்லால் கருதுகிருர். "எல்லாருக்கும் நன்மை பயக்கக்கூடிய சாசுவதமான ஒரு லட்சியத்திற்காக எல்லாத் தடைகளையும் மீறி, எல்

லாத் துன்பங்களையும் சகித்துக் கொண்டு செல்லும் பாதைதான் மதம்" என்று ஓர் ஆங்கில அறிஞர் கூறும் கருத்துக்கு ஏற்றதாகப் பண்டிதரின் கருத்தும் இருக்கிறது.

நிலச்சுவான்தார்கள், ஜமீன்தார்கள், சுதேச மன்னர்கள் முதலிய பரம்பரைப் பாத்தியமுடையவர்களை, பொது ஜன நன்மைக்காகத் தங்கள் சொத்துக்களையும் உரிமைகளையும் உபயோகப்படுத்துமாறு மெதுவாகத் தூண்டித் திருப்ப வேண்டுமென்று காந்தியடிகள் கருதுகிறார். பணக்காரர்கள், பொது ஜனங்களின் டிரஸ்டிகளாக இருக்க வேண்டுமென்றும், இந்த நிலைமைதான் பழைய இந்தியாவில் இருந்ததென்றும் மகாத்மா கருதுகிறார். ஆனால் பண்டிதர், இது செயல் முறையில் நடவாதென்றும், இந்தப் பரம்பரை உரிமை முதலியவற்றையெல்லாம் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்றும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

காந்தியடிகள் தற்கால நாகரிகத்தை வெறுக்கிறார். அனைவரும் எளிய வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். வறுமையையும் துறவு நிலையையும் போற்றிப் பல முறை கூறியிருக்கிறார். மனிதன், துன்பத்தை வலிய ஏற்று அதனைச் சகித்துக் கொள்வதன் மூலம், பிறரை வசப்படுத்தி, நல்ல வழிக்குத் திருப்ப முடியும் என்பது அடிகள் கருத்து. இவற்றையெல்லாம் பண்டிதர் மறுக்கிறார். தமது சுய சரிதத்தின் ஓரிடத்தில் பின் வருமாறு கூறுகிறார்:—

"வறுமை, துன்பஞ்சகித்தல் முதலியவற்றைப் போற்றுவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இவை அநாவசியமென்று நான் கருதுகிறேன். இவை விரைவில் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் விரும்புகிறேன். தனிப்பட்ட ஒரு சில பேருக்குத் துறவுநிலை பொருத்தமேயாயினும், அதனை ஒரு சமூக லட்சியமாகக் கொள்ளு

தலை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. எளிமை, சமத்துவம், தன்னடக்கம் ஆகிய இவை சரிதான்; வேண்டியதுதான். ஆனால் தேகத்தை என் துன்பத்திற் குள்ளாக்கவேண்டும்?............ ஒருவன் நல்ல ஒழுக்க நிலையில் இருக்க வேண்டுமானால், அவனுடைய தேக மும் நல்ல முறையில் அமைந்திருக்க வேண்டாமா ?

மற்றும், குடியானவர்களின் எளிய வாழ்க்கை யைப் பாராட்டிக் காந்தியடிகள் அடிக்கடி பேசுவதை நான் விரும்பவில்லை. குடியானவர்களின் வாழ்க்கை யைக் கண்டாலே எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. நான் இந்த வாழ்க்கைக்கு உட்படுவதற்குப் பதிலாக, குடி யானவர்களை மேலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டு மென்பதே என் விருப்பம். இதற்காக, கிராமவாசிகளை யெல்லாம் நகரவாசிகளாக்கி விடவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் நகர வசதிகளெல்லாம் கிராம ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கப்பெற வேண்டுமென்று தான் கோருகிறேன். இந்தக் குடியானவர்களின் வாழ்க்கை, உண்மையான சந்தோஷத்தை எனக்கு அளிப்பதற்குப் பதிலாக என்னைச் சிறை வைத்தது போலவேயாகும். தலை முறை தலைமுறையாக நசுக்கப் பட்டும் சுரண்டப்பட்டும் வருகிற குடியானவன், அவனோடு கூட இருந்து பழகுகிற மிருகங்களின் நிலை யினின்று சிறிது விலகினவனாயிருக்கிறானே தவிர வேறொன்றுமில்லையே. இவனுடைய வாழ்க்கையை லட் சியமாகக் கொள்வதெப்படி ?............தற்கால நாகரிகத் தில் தீய அமிசங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதில் பல நல்ல அமிசங்களும் இருக்கின்றன. தீமைகளை அகற் றும் சக்தியும் இந்த நாகரிகத்திற்கு உண்டு. இந்த நாக ரிகத்தை அடியோடு அழித்து விடுவதென்பது, தீமை யைப் போக்கக் கூடிய இந்தச் சக்தியையும் அழித்து விட்டு, உயிரற்ற ஒருவாழ்க்கை நிலைக்குத் திரும்பிச் செல்வதாகும். ஒருகால் இந்தத் தற்கால நாகரிகத்தை அழிப்பதாயிருந்தாலும் அதுமுடியாத காரியமாயிற்றே!

காலப் போக்கை நாம் எப்படி மாற்ற முடியும்? அல்லது அதனின்று நாம் ஒதுங்கித்தான் இருக்க முடியுமா?''

இத்தகைய கருத்துக்களை ஜவஹர் கொண்டிருப்பதனுலேயே, கதரும் கைராட்டினமும் தற்காலிகத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யலாமே தவிர, இவற்றினுல் நிரந்தரமான நன்மை ஏற்படாதென்று கருதுகிருர். கைத் தொழில் அபிவிருத்தி இந்தியாவில் பூரணமாக ஏற்பட வேண்டு மென்றும், அப்படி முன்னேற்ற மடைந்த நாடுதான் சுதந்திரமாக இருக்கமுடியுமென்றும் பண்டிதர் வலியுறுத்திப் பன் முறை பேசியிருக்கிருர்.

காந்தியடிகள் எளிய வாழ்க்கையில் பற்றுள்ளம் கொண்டவராதலின் கட்டை வண்டியையும் கால் நடையையும் அதிகமாக விரும்புகிருர். ஆனுல் பண்டிதரோ ஆகாய விமான வேகம் போதாதென்று பறக்கிருர். உலகமானது, தற்போது மிகவேகமாக மாறுதலடைந்து வருகிற தென்றும், அதற்கியைய நாம் நடந்து கொள்ளா விட்டால், படுகுழியில் விழ வேண்டியது தானென்றும ஜவஹர் கருதுகிருர். சாதாரணமாக இவர் மோட்டாரில் ஏறிச் செல்லுகையில், அஃது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வேகமாகச் செல்கிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு இவருக்கு மகிழ்ச்சி.

ஆண் பெண் சம்பந்தத்தைப் பற்றியும் காந்தியும் ஜவஹரும் கருத்து வேற்றுமை கொண்டிருக்கின்றனர். பிள்ளைப் பேறு என்ற ஒரு காரணத்திற்காகத் தான் ஆணும்; பெண்ணும் கூடலாமே தவிர, மற்றபோது கூடுவதெல்லாம் குற்ற மேயாகுமென்றும், கர்ப்பத் தடை முறைகள், மனிதனைக் கீழே வீழ்த்தி விடுகின்றன வென்றும், புலனடக்கம் மிகவும் அவசிய மென்றும் அடிகள் கருதுகிருர். "ஆணும் பெண்ணும் சந்திக்கிறபோது, அந்தச் சந்திப்பு, சகோதர சகோதரி சந்திப்பாகவும்

தாய் மகன் சந்திப்பாகவும், தந்தைமகள் சந்திப்பாகவும் இருக்கவேண்டுமே தவிர,வேறெம்முறையிலும் இருக்கக் கூடாது. இது முடியாத காரியமுமல்ல. சட்டப்படிவிவாகம் செய்து கொண்ட தம்பதிகள் கூட, புருஷன் மனைவி என்ற மனப்பான்மையில் சந்திப்பது இயற்கை நியதிக்கு விரோதமானதுதான்'' என்கிறார் கஸ்தூரி பாயின் கணவனார். இது விபரீதமான தத்துவம் என்கிறார் இந்திராவின் தந்தை. "என்னைப் பொறுத்த மட்டில் காந்தியடிகளின் கொள்கை தவறு என்று நினைக்கிறேன். ஒரு சிலருக்கு இந்த அவருடைய உபதேசம் பொருந்தலாம். பொதுவாக இந்தக் கொள்கையை அநுஷ்டிக்குமாறு கூறுவது உடல் நோய்கள் பலவற்றை வருவித்துக் கொள்வதாகும். புலனடக்கம் நிரம்பவும் தேவைதான். ஆனால் காந்தியடிகளின் தத்துவத்தைப் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமாவென்பது சந்தேகம். இந்தத் தத்துவம் மிகக்கடுமையானதென்றும், இதன்படி தங்களால் நடக்க முடியாதென்றும் சொல்லி, பலர் தங்கள் வழக்கப்படியே நடந்து வருகின்றனர். அல்லது புருஷனுக்கும் மனைவிக்கும் சச்சரவு ஏற்படுகிறது. கர்ப்பத்தடை முறைகளை அனுஷ்டிப்பதன் காரணமாக ஆண் பெண் சம்பந்தம் அதிகப்படுகிறதென்றும், ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே இயற்கையாகவுள்ள வசீகர சக்தியை நாம் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டோமானால் ஸ்திரீகள் புருஷர்களையும் புருஷர்கள் ஸ்திரீகளையும் விரட்டிச் செல்வார்களென்றும் காந்தியடிகள் கருதுகிறார்போலும். இந்த இரண்டு நம்பிக்கைகளும் தவறு..........அவருடைய கொள்கை, உலகத்தைத் துறந்த ஒரு சந்நியாசிக்குப் பொருத்தமானதாயிருக்கலாம். ஆனால் அன்றாட உலக வாழ்க்கையிலே ஈடுபட்டுள்ள சாதாரண மக்களுக்கு இது பொருந்துமாவென்பது கேள்வி. ஒரு துன்பத்திற்குப் பரிகாரந் தேடப் போய் இன்னும் பல துன்பங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறோமல்லவா?" இவை ஜவஹரின் வாக்கியங்கள்.

இங்ஙனம் வாழ்க்கையின் பொதுவான சில விஷயங்களில் இந்த இரண்டு தலைவர்களுக்கும் அடிப்படையான அபிப்பிராய வேற்றுமைகள் இருக்கின்றன. இவை தவிர, அவ்வப்பொழுது நடைபெற்ற பல முக்கிய சம்பவங்களைப்பற்றி இரண்டு பேரும் வெவ்வேருக நினைத்திருக்கிருர்கள்.

1934ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் பீகாரில் பெரிய பூகம்பம் ஏற்பட்டதல்லவா? இந்தக் காலத்தில் பண்டித ஜவஹர் ஆற்றிய தொண்டுகள் சரித்திர நிகழ்ச்சிகள். பொன்னைத் தொட்ட கையிலே, பூவைப் பிடித்த கையிலே கடப்பாரையை ஏந்திக்கொண்டு, இந்திரா நேருவை எடுத்து மகிழ்ந்த இனிய தோளிலே மண்வெட்டி தாங்கிக்கொண்டு, தொண்டர்களுக்குத் தலைவனுய், ஆனல் தலைவர்களுக்கு முதல்வனுய்ச் சென்ற காட்சியை, இந்தியாவின் வருங்கால சந்ததியாருக்குச் சித்திரித்துக்காட்ட, ஏ! ரவிவர்மா! நீ கூட இல்லையே. இந்தப் பூகம்பத்தைப்பற்றிக் காந்தியடிகள் விடுத்த ஓர் அறிக்கையில், தீண்டாமைப் பாவத்திற்காகவே, கடவுள் இந்தத் தண்டனையை அருளினுர் என்று கூறினுர். இதை அப்பொழுதே கவியரசர் ரவீந்திரரும் மறுத்தார். இந்த முடிவு, விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கு முற்றிலும் முரணுனது என்பது பண்டிதரின் கருத்து. "நம்முடைய பாவத்திற்குக் கடவுள் தண்டனையாக இந்தப் பூகம்பம் ஏற்பட்டதென்ருல் எந்தப் பாவத்திற்காக இஃது ஏற்பட்டதென்று எப்படி தெரிந்து கொள்வது! அந்தோ! நாம் இரக்கப்பட வேண்டிய பாவங்கள் எத்தனையோ செய்திருக்கிருேமே. ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு எண்ணம் தோன்றலாம். அந்நிய ஆட்சிக்கு நாம் உட்பட்ட பாவத்திற்காக இந்தத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஏற்றத் தாழ்வுகள் நிறைந்த சமூக வாழ்வை ஆதரித்து வருவதற்காகநமக்கு இந்தத் தண்டனை ஏற்பட்டிருக்கலாம். இந்தப் பூகம்பத்தினுல் தர்பங்கா மகாராஜா—இவருக்கு

பீகாரில் ஏராளமான பூஸ்திதிகள் உண்டு—அதிக நஷ்டமடைந்தார். எனவே, ஜமீன்தாரி முறையின் மீது விதிக்கப்பட்ட தண்டனை என்று இந்தப் பூகம்த்தைச் சொல்லலாமே. தீண்டாமைப் பாவத்திற்காக இந்தப் பூமியதிர்ச்சி ஏற்பட்டதென்றால், தீண்டாமை வழக்கம் அதிகமாக அனுஷ்டானத்தில் இருக்கும் தென்னிந்தியாவுக்கன்றோ இது வந்திருக்கவேண்டும். அல்லது சட்ட மறுப்பு முதலிய இயக்கங்களில் பீகார் மாகாணம் அதிகமான பங்கெடுத்துக் கொண்டதற்காக கடவுள் இந்தத் தண்டனையை அதற்கு விதித்தார் என்று பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் கூட நினைக்கலாமே." இந்தத் தோரணையில், காந்தியடிகளின் கொள்கையைப் பண்டிதர் பரிகசிக்கிறார்.

இதேமாதிரி, பொதுஜன சட்டமறுப்பியக்கம் கடைசி முறையாக 1934ம் வருஷம் நிறுத்தப்பட்டதல்லவா? அதைப்பற்றிக் காந்தியடிகள் ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டிருந்தார். அதில், சபர்மதி சத்தியாக்கிரக ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்த சிலர், ஒரு சத்தியாக்கிரகிக்குரிய கடமைகளைச் செய்யவில்லை என்றும், இவர்களுடைய குற்றம் தமது குற்றமே யாகுமென்றும் காரணங்கள் சொல்லி யிருந்தார். இது ஜவஹருக்குப் பிடிக்கவில்லை. "ஒருவன் தவறு செய்து விட்டதற்காக ஆயிரக் கணக்கான பேரை நேர்முகமாகவும், லட்சக்கணக்கான பேரை மறைமுகமாகவும் சம்பந்தப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிற ஒரு தேசீய இயக்கத்தை நிறுத்திவிடலாமா" என்று இவர் கேட்கிறார். காந்தியடிகள் சட்ட மறுப்பியக்கத்தை நிறுத்தியது சரியென்று இவருக்குப் பட்டபோதிலும் அதற்காக அவர் கூறிய காரணங்களை இவர் கண்டித்து விட்டார்.

இன்னும் சில வேற்றுமைகளைப் பற்றி கவனிப்போம். காந்தி, பேசுகிற போது அவருக்குள்ளே அந்தர்யாமியாக இருக்கும் ஒரு சக்தி பேசுகிறதாகவே

தோன்றும். ஜவஹர் பேசினால் ஓர் எரிமலை அக்கினிக்குழம்பைக் கக்குவதுபோல இருக்கும். மகாத்மாவின் சந்நிதானத்தில் நிற்கிற எவனுக்கும், உண்மையைத்தவிர வேறொன்றையும் எடுத்துச் சொல்ல முடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. பண்டிதரின் பார்வைபெற்றோர் மனிதத்தன்மை நிறைந்த கம்பீரத்தினால் ஆட்கொள்ளப் படுகிறார்கள். காந்தியம்பெருமான் உலகத்திற்கே ஒரு புதிய தத்துவத்தைச் சிருஷ்டி செய்து கொடுத்திருக்கிறார். அதுவே அஹிம்ஸா தத்துவம்; சத்தியாக்கிரகக் கொள்கை. இதனால், இவர் உலக மகா புருஷர்களின் வரிசையில் வைத்துப் போற்றப்படுகிறார். இத்தகைய மகான்களுக்குத்தான், எவருக்கும் தோன்றாத சில புதிய கருத்துக்கள் தோன்றும். அக் கருத்துக்களை ஜன சமூகத்தின் மத்தியில் திடீர் திடீரென்று அவர்கள் கொண்டுவந்து போடுவார்கள். விளைவு என்ன? அறிவுத் துறையிலே ஒரு கலக்கம். மானஸிக உலகத்திலே ஒரு பரபரப்பு. இந்த மகான்கள் சொல்வனவும், செய்வனவும் ஒரு சமூகத்தின் வாழ்க்கைப் போக்கையே மாற்றிவிடுதலும் கூடும். இத்தகைய சொல்லையும் செயலையும் காந்தியடிகளிடத்தில் பலமுறை கண்டிருக்கிறோம். அவர் செல்லுகின்ற பாதையில், அடுத்தபடி என்னவென்பதை நம்மால் நிர்ணயித்துக் கூற முடிவதில்லை. அப்படி நாம் எதிர்பாராத ஒரு படியில் அவர் காலடி எடுத்து வைத்துவிட்டு, அதற்குச் சமாதானங்கள் சொல்கிறபோது, நமது அறிவு அவற்றை அங்கீகரிப்பதுமில்லை. ஆனால் அவர் செய்தது சரியென்று மட்டும் நமது இதயம் கூறிக்கொண்டு அவரைப் பின்தொடர்ந்து செல்கிறது. இதுவே மகான்களுக்கு இயற்கையா யமைந்துள்ள சக்தி. இந்தச் சக்தியனைத்தும் அப்படியே காந்தியடிகளிடத்தில் பிரதிபலிப்பதைக் காண்கிறோம். இவர் இந்தியாவின் தேசீயத் தலைமைப் பதவியை வகிப்பது உலகநாயகத்துவத்தின் ஓர் அமிசந்தான். இந்த இரண்டு வேலைகளையும் ஒருவரே சேர்ந்து பார்க்க முடியுமாவென்பது பெரிய கேள்வி.

அதாவது, உலகமெல்லாம் ஒன்றெனக் கருதும் பெருந் தலைவர்களின் தலைமையின் கீழ், ஒரு நாடு முன்னேற்ற மடைய முடியுமா வென்பது இவர்கள் சந்தேகம். தேசீயமும் உலக சகோதரத்துவமும் ஒன்று சேர முடியாதென்பது இவர்கள் நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கை சரியா, தவறு என்ற ஆராய்ச்சியில் நாம் இங்கு இறங்காமல், தேசீயம், உலக சகோதரத்துவம் என்ற இரண்டு தன்மைகளும் ஒருங்கே காந்தியடிகளிடத்தில் அமைந்திருக்கின்றன வென்பதை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிடுவோம்.

ஜவஹர்லால் நேருவுக்கு இன்னும் உலக நாயகப் பதவி ஏற்படவில்லை. அப்படி ஏற்படாமலிருக்கவேண்டு மென்பதே சிலருடைய வேண்டுகோள். அப்பொழுது தான் அவரால் நமது தாய் நாட்டுக்கு அதிகமான நன்மை செய்ய முடியுமென்பது அவர்கள் எண்ணம். ஆனால் ஜவஹர் தேசீயத்தின் தலைவர் என்ற முறையில் சுருங்கிய காலத்தில் பெரிய மனப்புரட்சியை இந்தியாவில் உண்டு பண்ணி யிருக்கிறார் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

மானிட சமூகம் அவ்வப்பொழுது கீழ் நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தால், அதனைக் கை தூக்கிவிட சில அவதார புருஷர்கள் தோன்றுவது வழக்கம். அப்படி தோற்றுவிக்கும் பெருமை இந்தியாவுக்குத்தான் உண்டு. அத்தகைய உபதேசகர்களில் ஒருவராகக் காந்தியடிகள் உலகத்தாரால் போற்றப்படுகிறார். இதனால், ஹிந்துவாகப் பிறந்த காந்தியை, ஹிந்துவாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் காந்தியை, கிறிஸ்தவர்களும், பௌத்தர்களும் வேறு பல சமயத்தினரும் வணங்குகிறார்கள்; வாழ்த்துகிறார்கள். இந்தக் கண் கொண்டு தான் இந்திய அரசியல் வாதிகளும் இவரைப் பின் பற்றுகிறார்கள்.

பண்டித ஜவஹரோ, சுதந்திர லட்சியத்திற்காக எல்லாத் துன்பங்களையும் புன்சிரிப்புடன் ஏற்றுக்

கொண்டு, முன்னோக்கிப் பார்க்கும் வீரர் பரம்பரையினரை நமக்கு நினைவு படுத்துகிறார்.

காந்தியடிகள், இறந்த காலத்தையும் நிகழ் காலத்தையும ஒன்று பிணைக்கும் சங்கிலி. பழமைப் பலகணியின் மூலமாகத்தான் அவர் புதுமை வெளிச்சத்தைப் பார்க்கிறார். இறந்த காலத்திலிருந்து கொண்டுதான், நிகழ் காலத்திலே வாழ்கிறார்.

ஜவஹரோ நிகழ் காலத்திலே வாழும் நம்மை எதிர் காலத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் ஏணியாக இருக்கிறார். இவர் ஒரு சமயம் சாந்தி நிகேதனத்திற்குச் சென்றார். ரவீந்திரர் இவரை வரவேற்று உபசரிக்கையில் தமது கையை இவர் கைமீது வைத்துக் கண்களிலே நீர் ததும்ப தழுதழுத்த குரலில் "இந்தியாவின் வருங்காலம், இளைஞரே! உன்னிடம் ஒப்புவிக்கப் பட்டிருக்கிறது" என்று கூறினார். அந்தப் பொறுப்பை ஏற்கும் பாவனையாக ஜவஹரும் தலை குனிந்தார். இந்தக் காட்சியை நினைத்துப் பார்க்கிற போழ்து நம்மை அறியாமலே நமது கண்களில் நீர் பெருகுகிறதல்லவா?

IV

மகாத்மா

சபர்மதி நதிக்கரையிலே யிருந்த சத்தியாக்கிரக ஆசிரமத்திற்கு 1921ம் வருஷம் கவியரசர் ரவீந்திரநாத் டாகூர் விஜயஞ் செய்தார். காந்தியடிகளின் கீர்த்தி சந்திரன் அப்பொழுதுதான் கலைவிரித்துப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறான். கவிஞர், கற்பனை உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறவர். காந்தியோ மண்ணுலகத்தில் கால் வைத்து நடக்கிறவர். இருவ

ருடைய சந்திப்பிலே ஏதேனும் பயன் விளையுமா வென்று அக்காலத்தில் நினைத்தவர் பலர். ஆனால் குருதேவன்-ரவீந்திரரின் பட்டப்பெயர்-அப்பொழுது காந்திக்கு மகாத்மாவென்று பட்டஞ் சூட்டிச் சென்றான். அது முதல், மகாத்மாவென்ற எதிரொலி உலக மெங்கணும் பரவியது. பட்டதாரிக்குத்தான் பட்டஞ் சூட்ட உரிமையுண்டு. கர்மயோகிக்கு 'மகாத்மா' பட்டங் கொடுத்தான் கவிதிலகன். சரியாகப் பதினைந்து வருஷங் கழித்து, அந்த 'மகாத்மா' பட்டதாரி, பெய்ஸ் பூரில் ஒரு கர்ம வீரனுக்கு 'ராஷ்ட்ரபதி' பட்டஞ் சூட்டினான். வாழ்க ஜவஹர்.

காந்தியடிகளின் ஆன்ம சக்தி முன்னர், தாஸரின் செல்வம், மோதிலாலின் மிடுக்கு, அஜ்மல்கானின் பரம்பரைப் பெருமை, சரோஜனியின் இன்னிசை முதலியன யாவும் அடங்கிவிட்டன. ஆனால் புனிதமும் பெற்றன. காந்தி, தமது ஆன்ம வளர்ச்சிக்காகமட்டும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்திருப்பாரானால், அவருக்கு இந்தப் பெருமை ஏற்பட்டே இராது. மேற்கூறப்பட்ட தலைவர்களும் அவருடைய புன் சிரிப்புக்கு வசியப் பட்டிருக்கமாட்டார்கள். பண்டித மோதிலால் ஒரு சமயம் கூறினார்:—

"நான் ஞானிகளைப்பற்றியும் அமானுஷிகர்களைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அவர்களைச் சந்திக்கும் பாக்யம் பெற்றேனில்லை. அவர்கள் உண்மையிலேயே இருக்கிறார்களா வென்ற சந்தேகமும் எனக்கு உண்டு. நான் மனிதர்களையும் மானிட சக்திகளையுமே நம்புகிறவன். காந்தியின் சொல்லும் செயலும் மனிதத்தன்மை நிறைந்தவை..........இந்தச் சிறிய உருவம், அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையின் மீது, வெற்றிகொள்ள முடியாத உறுதியின் மீது நிமிர்ந்து நின்று கொண்டு, தாய் நாட்டுக்காகத் தான் செய்யும் தியாகங்களாகிற செய்திகளை விடுத்துக்கொண்

டிருக்கிறது. இந்தச் செய்திகள் லட்சக்கணக்கான இதயங்களில் எதிரொலி செய்து கொண்டிருக்கின்றது."

காந்தி, ஒரு மகாத்மா வென்பதற்காக மோதிலால் அவருக்குப் பணியவில்லை; மனிதத்தன்மை நிறைந்தவர் என்பதற்காகவே பணிந்தார். வணங்கா முடிமன்னனுக வாழ்ந்த அவர், காந்தியின் ஆன்ம சக்தி முன்னர் வணங்கினர். இந்த ஆன்ம சக்தியை, ஜவஹர்லால் தமது சுய சரிதத்தில் பின் வருமாறு உருவகப்படுத்திக் காட்டுகிறார்:—

"மெலிந்த, குறுகிய இந்த மனிதனிடத்திலே எஃகு போன்ற உறுதியும், எத்தகைய பெரிய ஸ்தூல சக்திகள் வந்த போதிலும் எதிர்த்து நிற்கவல்ல கற்பாறைத் தன்மையும் இருக்கின்றனவென்பது வெளிப்படை. வசீகரத் தன்மையில்லாத அவயவங்கள்; இடுப்பிலே ஒற்றைத்துணி; திறந்துள்ள தேகம். ஆனல் இவரிடத்தில் ஒரு ராஜகளை இருக்கிறது; மற்றவர்களை ஆட்படுத்தும் அரசதன்மை பிரகாசிக்கிறது. இவர் அறிந்தே அடக்கமா யிருக்கிறார். ஆனல் அதிகாரஞ் செய்வதில் அதிசூரர். சில சமயங்களில், எப்படியாவது கீழ்ப்படியவேண்டியதுதான் என்று நம்மைக் கட்டாயப்படுத்தக் கூடியமாதிரி, உத்திரவுகள் போடும் மிடுக்கு இவரிடம் நிரம்பி யிருக்கிறது. இவருடைய சாந்தி நிறைந்த ஆழமான கண்கள், நம்மை அப்படியே ஸ்தம்பிக்கச்செய்து பின்னர் நம்மிலே மெதுவாக நுழைந்து பார்க்கின்றன. நிதானமாகவும் தெளிவாகவும் உள்ள இவரது வார்த்தைகள், நமது இதயத்தைப் பீறிச் சென்று, நமது உணர்ச்சிகளைத் தட்டி எழுப்புகின்றன. இவருடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்க வந்தவர்கள், ஒருவராயிருந்தாலும் சரி, ஆயிரம் பேராயிருந்தாலும் சரி, இவருடைய இனிமையும் வசீகர சக்தியும் அனைவரிடத்திலும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து இவரோடு ஜனங்களைக் கலக்க விடுகின்றன."

இந்த உண்மையை, 1920ம் வருஷத்திலிருந்து தொடங்கப் பெற்ற ஒத்துழையா இயக்கம், சட்ட மறுப்பியக்கம் முதலியவற்றில் நாம் நன்றாகக் கண்டோம். இவரிடத்திலே தேசம் வைத்திருந்த அபார நம்பிக்கை காரணமாகவே, இவர், காங்கிரஸ் சர்வாதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டார். அந்த நிலையில் இவரைப் பற்றிப் பல திறத்தினரும் ஒரு முகமாக நினைக்க முடியாதல்லவா? எனவே, ஜவஹர்லால் நேரு கருத்துப்படி "இவர் சில சமயங்களில் ஆச்சரியமான பிற்போக்குள்ள லட்சியத்தைக் கொண்டிருக்கார். ஆனால், செயலிலோ பெரிய புரட்சிக்காரரா யிருக்கார். எனவே, சாதாரண தர்க்க ரீதியைக்கொண்டு இவருடைய செயல்களைக் கவனிக்க முடியாமலிருக்கிறது. அடிப்படையில் இவர் புரட்சிக்காரராயிருப்பதனாலும், இந்தியாவின் அரசியல் சுதந்திரத்திற்குத் தம்மை அர்ப்பணம் செய்துவிட்டிருப்பதாலும், அந்தச் சுதந்திரத்தை இந்தியா பெறுகிறவரையில், எவராலும் மறுக்க முடியாத ஒரு உன்னத ஸ்தானத்தை இவர் வகிப்பார்"

மகாத்மா, இந்தியாவின் உண்மையான பிரதிநிதி என்பதைப் பின்வரும் வாக்கியங்களினால் பண்டிதர் சித்திரித்துக் காட்டுவது, எவ்வளவு பொருத்த மாயிருக்கிறது:—

"காந்தியடிகள் ஜன நாயக வாதியா இல்லையா, என்பது கேள்வியல்ல. அவர், இந்திய விவசாயிகளின் பிரதிநிதி; கோடிக் கணக்கான மக்களினுடைய தன்னம்பிக்கையின் வடிவம். அவர் வெறும் பிரதிநிதியாக மட்டும் இல்லை. இந்திய மக்களின் லட்சிய புருஷனாகவும் இருக்கிறார். அவரைச் சாதாரண குடியானவனென்று சொல்லிவிட முடியாது அவர் கூரிய அறிவு படைத்தவர். நுண்ணிய உணர்ச்சிகள் நிரம்பிய ரஸிகர். விசால நோக்குடையவர். தமது ஆசைகளையும் கோப தாபங்களையும் அடக்கி, அவற்றைத் தூய்மைப் படுத்திப்

பாரமார்த்திகத் துறையிலே செலுத்தினவர். மின்சார சக்தி போல் அனைவரையும் தன் வசம் இழுக்கும் சிறந்த தன்மையர் இந்தக் குணங்களெல்லாம், ஓர் ஏழை விவசாயிக்குப் புறம்பானவை. ஆனாலும் அவர் ஒரு பெரிய விவசாயிதான். மானிட வாழ்க்கையை ஒரு விவசாயி எந்தக் கண் கொண்டு பார்க்கிறானோ, அந்த நோக்கோடுதான் இவரும் வாழ்க்கையை நோக்குகிறார். அந்த விவசாயியின் கண் மூடித்தனமும் இவரிடம் இருக்கிறது. ஆனால் இந்தியா, விவசாய இந்தியா. எனவே அவர் அதனை நன்கு அறிந்திருக்கிறார். அதன் சாதாரண துடிப்பைக் கூட கவனிக்கிறார். அதனால் ஏற்படும் நிலைமையைத் தமது இயற்கையறிவினால் நுணுக்கமாகக் கவனிக்கிறார். தாம் கவனித்ததைத் தக்க சமயத்தில் செயலில் கொணர்கிறார்."

மகாத்மா, தேசிய சேனைத் தலைமைப் பதவி ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, இந்திய அரசியல் உலகத்தில் ஒரு புனிதக் காற்று வீசத் தொடங்கியது. அதுவரை, அரசியலானது, ஒரு பொழுது போக்கு வேலையாகவே கருதப் பெற்று வந்தது. இதை அடியோடு மாற்றி, அரசியலுக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதில் ஒழுக்கத்தையும் புகுத்திய பெருமை காந்தியடிகளுக்குத்தான் உண்டு.

காந்தியடிகள் பெரிய விஷயங்களிலே ஈடுபட்டவராயிருந்தும், சிறு விஷயங்களைக்கூட கூர்மையாகக் கவனிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர். 1932ம் வருஷம் இவர் உண்ணாவிரதமிருந்த காலத்தில், சிறையிலே இருந்த ஜவஹர்லாலுக்கு ஒரு தந்தி அனுப்பியிருந்தார். அதில், 'இந்தத் துன்பமான நாட்களில், என் மனக்கண் முன்னர் நீங்கள்தான் நிற்கிறீர்கள். உங்கள் (உபவாச காரணத்தைப்பற்றி?) கருத்தைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். உங்கள் அபிப்பிராயத்தை எவ்வளவு மதிக்கிறேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இந்தி

ராவையும் உங்கள் சதோதரி குழந்தைகளையும் இன்று பார்த்தேன். இந்திரா சந்தோஷமாயிருக்கிருள். சிறிது பருத்தும் இருக்கிருள். நான் சௌக்கியமாய் இருக்கிறேன். பதில் தந்தி கொடுங்கள். என் அன்பு" என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். தம்முடைய உபவாச காலத்திலே, 'என் மகள் வந்ததையும் அவள் தேகம் பருத்திருக்கிறதென்பதையும் இவர் எப்படி கவனித்தார்?' என்று ஜவஹர் ஆச்சரியப்படுகிருர்.

காந்தி யார்? அவர் ஒரு வசீகர சக்தி; ஆழ்ந்த அஸ்திவாரமுடைய ஸ்தாபனம்; எல்லா மதங்களும் ஒன்று கூடும் தனிமதம். ஆனல் அவரை ஒரு தெய்வமாக வழிபட்டு நின்று விடுவதோடு நாம் திருப்தியடையலாமா? இல்லை. அவர் வாழ்க்கை, நமது தினசரி வாழ்க்கையில் ஐக்கியமாக வேண்டும். இதை அடிகளே ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகிருர்:—

"என்னுடைய நண்பர்கள் எனக்குச் செய்யும் சிறந்த கௌரவமானது நான் எந்தெந்த வேலைத் திட்டங்களின் பிரதிநிதியாக இருக்கின்றேனே அந்த வேலைத் திட்டங்களைத் தங்கள் வாழ்க்கையில் கொண்டு வருவதேயாகும். அவர்களுக்கு அதில் நம்பிக்கை யில்லாவிட்டால், தங்கள் முழு பலத்துடன் அவற்றை எதிர்க்கவேண்டும். இது செயல் காலம். இந்தக் காலத்தில் குருட்டுத்தனமாக எதனையும் பின்பற்றுவது கூடாது. அதனல் பயனில்லை."

V

ராஷ்ட்ரபதி

ராஷ்ட்ரபதி. தேசத் தலைவன். இந்தப் பட்டத்தைப் பெற்றது யார்? கொடுத்தது யார்? பெற்றது ஜவஹர்; கொடுத்தது காந்தி. கொடுத்தவர் கொடை

யாளி; பெற்றவர் பாக்கியசாலி. காந்திதான் இந்தப் பட்டத்தை வேறு யாருக்காவது கொடுத்திருப்பாரா? அப்படி கொடுத்தாலும் வேறு யாராவது வாங்கிக் கொள்ளத் தான் துணிவாரா?

'ராஷ்ட்ரபதி' என்ற பட்டம் ஜவஹருக்கு ஏன் கொடுக்கப்பட்டது? ஏனென்றால் ஜவஹர், காலத்தின் எதிரொலி; தேசத்தின் அபிலாஷை; வருங்கால நம்பிக்கையின் உதயசூரியன். ஆனால் எல்லாவற்றையும் விட கமலாதேவியின் கணவன். கோடை வெயிலிலே, புழுதி மண்ணிலே கால் கொதிக்க நடந்து சென்று, கூப்பிய கையோடும் நின்று "ஐய, சுதேசியத்தை ஆதரியுங்கள்" என்று பிரசாரம் செய்ததன் பயனாகச் சிறை புகுந்து உடல் மெலிந்து நோயுற்று அந்நிய நாட்டில் மரணப்படுக்கையிலே கிடந்தகாலத்தில் கூட அருகிருந்த கணவனைப் பார்த்து "நாயக! என் பதியாக இங்கிருந்து லட்சியத்திலேபார்வையுடைய தங்கள் கண்களிலே கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் காட்டிலும், தாய் நாட்டுக்குச் சென்று ராஷ்ட்ர பதியாக இருந்து லட்சக் கணக்கான மக்களின் கண்ணீரைத்துடையுங்கள்"என்று கணவனின் உள்ளங்கையைத் தன் கண்களிலே ஒத்தி விடை கொடுத்த வீராங்கனை கமலா நேருவின் இருதய மூர்த்தியல்லவா ஜவஹர்! அணையாத அமரஜோதியை ஏற்றியவனல்லவா ஜவஹர்! தூக்கு மேடையிலே கூட காந்தியோடு சேர்ந்து நிற்கத்தயாராயிருக்கும் ஜவஹர்—ஆ! அந்தக் காலம், தேவி! ஒரு நாளும் வர வேண்டாம். "எங்களுடைய ஜவஹர் எங்களுக்கு எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும். எங்களுக் கெட்டாதாக ஒரு தெய்வமாக இருப்பதைக் காட்டிலும் எங்களிலே ஒருவனாக இருக்க வேண்டும் ஜவஹர்." இதுதான் பாரத மக்களின் நித்தியப் பிரார்த்தனை.

காங்கிரஸ் தலைமைப்பதவி, இதுவரை எவருக்கும் அடுத்தடுத்து இரண்டு வருஷமும் தொடர்ந்தாற் போல்

வழங்கப்பட்டதே யில்லை. ஜவஹருக்குத் தான் அந்தக் கௌரவம் கிடைத்திருக்கிறது. இன்னமும் கிடைக்கலாம். எனவே ஜவஹர் ராஷ்ட்ரபதியானதில் என்ன விநோதம்!

தலைவனாக ஒருவன் வரவேண்டுமானால் அவன் எத்தனையோ படிகளைத் தாண்ட வேண்டும்; எவ்வளவோ பயிற்சிகளைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன் சொல்லுக்கு மதிப்பு உண்டு; செயலுக்குப் பயனுண்டு. ஜவஹர் சிறை சென்றார். ஒரு முறையா? பல முறை. "நான் எங்குச்சுற்றி வந்தாலும் சிறையிலே தான் என்னைக் கொண்டு போய்விடுகிறது" என்று துக்கத்திலே நகைச் சுவையைப் புகவிட்டுக் கூறவில்லையா? உபவாசம் இருந்தார்; தடியடிபட்டார்; கைகளிலே விலங்கிடப்பெற்று வீதிகளிலே அழைத்துச் செல்லப்பட்டார் இன்னும் எத்தனையோ அநுபவங்களையெல்லாம் பெற்றார். ராஷ்ட்ரபதியானார்.

ஜவஹர், தேசீயக்கண் மட்டும் படைத்தவரல்லர்; உலகக் கண் படைத்தவர். உலகம் உய்வதற்கு இந்தியா சுதந்திரமடைய வேண்டு மென்று இவர் கோருகிறார். இந்தியா ஆள் பலத்திலும் ஆன்ம பலத்திலும் சிறந்தது. இவை யிரண்டினையும் ஒழுங்குபடுத்தி சுதந்திர பாதையிலே விட்டு விடுவோமானால் உலகத்திலே பரவியுள்ள அடிமைத்தனம், வறுமை, அஞ்ஞானம் முதலிய யாவும் அற்று வீழும் என்பது நிச்சயம். ஆனால் இந்தச் செயற்கரும் செயலைச் செய்ய யாருக்குத் திறனுண்டு? ராஷ்ட்ரபதி ஜவஹருக்குத் தான். இந்தச் சூட்சுமம் காந்திக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

•

சத்துருக்களையும் பணிய வைக்கும் ஆற்றல் எவனுக்கு உண்டோ அவன்தான் உண்மையான வீரன்; உண்மையான தலைவன். இந்த அபூர்வமான சக்தி

ஜவஹரிடத்திலே இருக்கிறது. இந்தச் சக்தியை நிரம்பப்பெற்றுள்ள காந்தி இதனை உணர்ந்தார். ஜவஹரை ராஷ்ட்ரபதியாக்கினர். தலைவனுக்கன்றோ தலைவனின் லட்சணம் தெரியும்!

“தலைவர்களா யிருப்போருக்கு எப்பொழுதும் போராட்டந்தான். முன்னே செல்வோரை இழுத்துப் பிடிக்க வேண்டும். பின்னே வருவோரை இழுத்துக் கொண்டு போகவேண்டும்” என்று ருஷ்யாவின் சர்வாதிகாரி ஸ்டாலின் கூறினன். ஜவஹர், இந்த இரண்டு அரிய செயல்களைச் செய்வதோடு, பக்கத்திலே வருவோரைத் தட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டும் போகிறார். ராஷ்ட்ரபதியாகவே இவர் பிறந்தார் என்பதில் என்ன சந்தேகம்?

ஜவஹர் ராஷ்ட்ரபதியாகிவிட்டார். மன்னுபுகழ் ஸ்வரூப ராணியின் மணி வயிறு வாய்த்த மதலை, கொடி தூக்கி விட்டார். பாரதமாதா கண் திறந்து பார்க்கிருள். “ஆடுவோமே பள்ளு பாடுவோமே; ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோமென்று” நாமும் பாரதியாருடன் சேர்ந்து கொள்ளலாமா?

825